

Prietenii din copilărie

Există oameni de care suntem legați, fără să ne dăm seama, prin fire invizibile, pe care timpul le subțiază, dar nu le rupe, pe care noi înșine le destrămăm, la un moment dat, de parcă ne-ar strânge prea tare sau ne-ar încâlci sufletul. Există oameni de care ne-am îndepărtat, la care o vreme nu ne-am mai gândit, nu ne-am mai întrebat dacă le e bine sau le rău, dacă s-a ales ceva din visele lor sau dacă au ales, pur și simplu, să nu mai aibă vise, dacă iubesc, dacă plâng des și râd rar...Ne temem de întrebările despre ei pentru că ne temem de răspunsurile despre noi înșine.

Ei sunt prietenii noștri din copilărie, niște umbre discrete care ne însoțesc pretutindeni, uneori incomode, alteori protectoare, uneori au contururi limpezi, peste care ne suprapunem perfect, alteori iau forme stranii și nedeslușite, în care nu ne mai putem recunoaște.

Prietenii din copilărie nu se întorc în viața noastră pentru că, de fapt, nu au plecat niciodată. Înțelegi asta doar atunci când îi întâlnești, după 30 de ani, și ai sentimentul că, nu mai departe de ieri, vă jucați în curtea blocului *Regina cu pașii furați*, sau *regina pe furate*.

Îți mai amintești, voiai mereu să fii tu regina iar noi

trebuia să ajungem la tine, furând pași, fără ca tu să ne vezi, pași de furnică, pași de uriaș...Un-doi-trei, la perete, STAI! Dacă ne vedeai în timp ce furam pași, ne trimiteai la punctul de plecare. Cine reușea să ajungă la regină, pe neobservate, devenea, la rândul lui, rege sau regină și reîncepea jocul.

Sigur că îmi amintesc, era jocul meu preferat, mai ales după ce inventasem o regulă care permitea "sclavului" ce atingea regina să îi dea și un sărut cast, pe obraz, firește. Așa că, uneori, mă prefăceam că nu văd când vreun băiat, care îmi plăcea, în secret, fura pași și îl ajutam să ajungă mai repede la mine.

În timp ce noi ne jucam în curte, o adolescentă visătoare, care ne privea de la fereastră și de care ne separau câțiva ani și multe vise, scria o carte de poezii cu care avea să intre, definitiv, în literatura română. Cartea se numea...*Regina cu pașii furați.*

Cu prietenii din copilărie am furat milioane de pași, pe ascuns, am numărat, neosteniți, până la zece, douăzeci, o sută, în timp ce ne jucam de-a v-ați ascunselea, am bătut

kilometri fără să ieșim din curtea blocului, în călătorii imaginare, am săltat la șotron (sau coțcă, cum îi mai spuneam), până când ne lăsau picioarele, am privit întinși pe iarbă norii, alergându-se, bezmetici, și le-am dat forma

viselor noastre, am cules frunze roșiatice de pe pământul jilav și le-am închis între file de cărți, am alergat după fluturi și am prins, din zbor, săruturi, am rugat castanele să cadă tocmai când trecea vreun vecin antipatic și ne amuzam copios, am scrijelit pe balustradă gânduri mânioase și gelozii naive, ne-am răzbunat pe roțile de bicicletă atunci când iubirea nu mergea tocmai ca pe roți... *Sunt 40 de ani de când*

vreau să-ți mărturisesc ceva: eu ți-am tăiat roțile de la bicicleta roșie pe care ai primit-o din Ucraina, mai ții minte? Eram supărat pe tine, sau, poate că eram îndrăgostit și nu-mi dădeam seama. Îl întreb dacă își amintește de primul sărut pe care mi l-a dat, în spatele blocului, el, urcat pe o ladă de aprozar...Poate pe o cărămidă, nu eram chiar așa de pitic să am nevoie de o ladă, îmi răspunde. Râdem amândoi cu poftă și ne dăm seama că, în acea clipă, am dat timpul înapoi și ne-am regăsit așa cum eram înainte de a ne pierde prin hățișurile întortocheate ale vieții. Ne-am întors la vremea în care Rada, prietena noastră cu nume de poveste, intrase ca prin magie, între paginile unei cărți, o *Libeluliadă* fermecătoare, în care aceeași adolescentă visătoare, care ne privea de la fereastră, vorbea despre copii ca noi.

Nimeni nu ne cunoaște atât de profund ca un prieten din copilărie, pentru că el a reușit să atingă nu doar *regina, pe furate*, dar mai ales acea parte a sufletului nostru, esențială și pură, care vorbea o limbă magică, pe care el știa, întotdeauna, s-o deslușească. Aceeași în care ne vorbim și după 30 de ani, chiar și doar privindu-ne, în tăcere.

Nu e nevoie să ne întrebăm, cu voce tare, când am început să nu mai ajungem unii la alții, să căutăm în altă parte regine și regi intangibili, să ne împărțim visele și fluturii după care alergam împreună, să amânăm lucruri, convinși că timpul va fi mereu răbdător cu noi. Știm prea bine că s-a întâmplat atunci când fiecare a început să joace, de unul singur, fără pași furați, acest încântător și cinic joc cu viața.